

fremdeles meget indtrængende henstille, at man gaar helt bort fra dette dobbelte Skattesystem, saa længe der er Tale om Statsskatter. Jeg erkender ligeledes, at der med Hensyn til tidligere Divergenspunkter, som der var mellem Folketing og Landsting, nemlig den tvungne Selvangivelse, er sket en ikke uvæsentlig Lempelse, men om den er tilstrækkelig til at faa Tingene til at glide ned i det høje Landsting, skal jeg ikke her komme ind paa. Jeg erindrer ligeledes, hvad dette angaar, fra Fællesudvalgets Forhandlinger, at Landstingets Medlemmer i dette Udvalg stode meget stærkt paa, at de ikke under nogen Omstændighed vilde gaa med til tvungen Selvangivelse, i alt Fald ikke til en tvungen Selvangivelse af Formuen. Nu er det naturligvis noget lempet derved, at der er forelagt et Lovforslag om Ejendoms-skyld, idet den faste Ejendoms Værdi paa Forhaand er slaaet fast. Det behøver ikke hvert tredje Aar at være Genstand for en omhyggelig Undersøgelse af, om den Værdi, Besidderen angiver, passer eller ej, men der er og vil altid blive noget i høj Grad odiøst ved den tvungne Selvangivelse af Formue og Indtægter. Det vil altid i større eller mindre Grad blive en større Skat paa den redelige, en mindre Skat paa den mindre redelige, og saaledes burde det formentlig ikke være. Om man til syvende og sidst vil fastholde Princippet for den tvungne Selvangivelse, henstiller jeg; det bør selvfølgelig ikke være Anledning til, at Loven væltes; dertil er Spørgsmaalet ikke stort nok i den Form, hvori det nu foreligger. Men jeg vil meget henstille, om man ikke vil gaa bort navnlig fra den Del af Princippet, som omfatter Angivelsen af Formuen, da det, saa vidt mig bekendt, er noget ganske nyt, som ingen anden Nation har kunnet eller villet gennemføre.

Til den ærede sidste Taler vil jeg gerne sige et Par Ord, som jeg glemte før. Det ærede Medlem nævnte som en Begrundelse for det urimelige i at gaa til en saa betydelig Lettelse i den direkte Skatteydelse til Staten, at Ejendomspriserne vare i en begyndende Stigning, og at Prioritetsstigningen var ophørt. Ja, det er vistnok rigtigt. Det kan i alt Fald paavises, at Prisen paa Landejendomme ikke daler mere, og at den stærke Stigning i Prioriteternes Størrelse, som i en lang Aarrække var ligefrem haarrejsende, er saa godt som ophørt. Hvad det sidste angaar, da turde det være, at der paa mange Steder, i mange Dele af Landet er en tvingende Grund til, at Prioritets-

byrden ikke er stigende. Det turde nemlig være muligt, at Grunden dertil i mange Tilfælde er, at der ikke er mere at pantsætte, at der ikke er Plads for flere eller større Prioriteter, end der allerede hviler paa Ejendommene. Det turde vistnok være den egentlige Grund i mange Egne af Landet og for mange Ejendomsbesidderes Vedkommende, og det er egentlig ikke det, der er lysteligt. Derfor og af mange andre Grunde er jeg for mit Vedkommende meget villig til at gaa med til en Skattereform, omtrent som den her foreligger. Jeg er ikke blind for, og det er den høje Regering naturligvis heller ikke, at der nok vil blive nogen Divergens mellem dette Ting og Landstinget om adskillige Punkter, og da vistnok i første Række, hvorledes det Spørgsmaal skal ordnes: Størrelsen af de to ny Skatter, Formue- og Indkomsts-katten paa den ene Side og Ejendomsskylden paa den anden. Den høje Regering har nu foreslaaet at fastholde Skattekommissionens 8,280,000 Kr. som Skat efter Indkomst- og Formue og derfor fastsat Ejendomsskylden til $\frac{3}{4}$ p. m., hvorved den menes at ville indbringe $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr. eller der omkring. Det er imidlertid vistnok bekendt for Tingets ærede Medlemmer, i hvert Fald saare vel bekendt for Fællesudvalgets Medlemmer i Fjor, at Landstinget holdt meget stærkt paa, at det skulde være omtrent 5 Mill. til hver Side. Man var fra Landstingets Side ikke ganske utilbøjelig til at gaa med til en Skat efter Indkomst og Formue, men den maatte ikke overstige 5 Mill. Kr. eller ca. 5 Mill. Kr., medens man krævede, at den ny Skat efter Ejendomsskylden skulde indbringe et lignende Beløb. Jeg tør ikke udtale her — det er ganske uforment, det kommer nok frem paa anden Maade — om det ærede Landsting skulde have fraveget sit Standpunkt i saa Henseende. Jeg antager imidlertid, at der kan være Udsigt til at komme over dette Punkt, hvis der kunde vises en lille Smule Imødekommen fra anden Side. Der var i Fællesudvalget i Foraaret ikke saa lidt Tale om, at man nok kunde og vilde gaa til en Ejendomsskyld noget større end den her foreslaaede. Der vil ligeledes kunne blive Tale — om det sker, ved jeg ikke — om nogen Divergens med Hensyn til selve Formueskatten, om den ikke, som forlangt tidligere, skulde erstattes med en Tillægsskat paa Kapitalen. Det lod i øvrigt ikke i sin Tid til, at dette Ting er aldeles utilgængeligt for en saadan Eventualitet at erstatte Formueskatten med